

Arrest

nr. 149 589 van 13 juli 2015
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 29 juni 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 1 juni 2012 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 oktober 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 november 2014.

Gezien het tussenarrest nr. 148 314 van 24 juni 2015, waarbij de debatten worden heropend en waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 juli 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. DHONDT, die loco advocaat K. VERSTREPEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 6 april 2009 komt verzoekster aan in België als niet-begeleide minderjarige.

Op 9 april 2009 dient verzoekster een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

Op 8 maart 2010 neemt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 13 april 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een bevel tot terugbrenging (bijlage 38).

Op 29 december 2011 dient verzoekster een aanvraag om machtiging tot verblijf in met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 1 juni 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is thans de bestreden beslissing.

Op 28 december 2012 dient verzoekster een tweede aanvraag om machtiging tot verblijf in met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Op 27 mei 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard. Op dezelfde dag neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), ter kennis gebracht aan verzoekster op 12 juni 2014. Verzoekster dient een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad gekend onder het nr. 156 638.

Op 26 februari 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag van 29 december 2011 onontvankelijk wordt verklaard. De beslissing wordt aan verzoekster ter kennis gebracht op 21 maart 2013.

Op 26 maart 2013 (*sic*) neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), ter kennis gebracht aan verzoekster op 21 maart 2013.

2. Onderzoek van het beroep

In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van de materiële motiveringsplicht zoals vervat in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Verder voert zij de schending aan van het rechtszekerheids- en vertrouwensbeginsel.

Verzoekster betwist de motivering van de bestreden beslissing. Zo stelt ze dat ze op 9 maart 2012 een eerste stap heeft ondernomen om erkend te worden als staatloze. Zij verwijst hierbij naar het verzoekschrift van 9 mei 2012 gericht aan de rechtbank van eerste aanleg te Mechelen. Ze meent dat de verwerende partij hiermee geen rekening heeft gehouden in haar beslissing. Tevens stelt ze dat ze ook een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet heeft ingediend. Ze is aldus van oordeel dat verweerder onterecht stelt dat geen enkele andere procedure werd opgestart om haar verblijf te regulariseren. Verder stelt ze dat het haar volstrekt onduidelijk is waarom ze niet meer zou voldoen aan de voorwaarden van artikel 61/14 van de vreemdelingenwet. Het koudweg stellen dat er onvoldoende elementen zijn om te besluiten dat de duurzame oplossing in België ligt is niet dienstig en volstrekt onduidelijk.

Tot slot stelt ze dat ze op 31 december 1993 is geboren en dat ze niet meerderjarig is geworden op die datum.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zich bij de beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Waar verzoekster stelt dat ze niet meerderjarig is geworden op 31 december 1993 maar op die datum geboren werd is dat inderdaad wel juist, doch het is vrij duidelijk dat de bestreden beslissing op dit punt een materiële vergissing bevat en dat eigenlijk zou aangegeven worden dat verzoekster inmiddels meerderjarig is geworden, hetgeen op zich niet ontkent wordt door verzoekster.

De bestreden beslissing stelt dat verzoekster niet meer aan de voorwaarden van artikel 61/14 van de vreemdelingenwet voldoet.

Deze bepaling luidt als volgt:

“Voor de toepassing van dit hoofdstuk wordt verstaan onder :

1° niet-begeleide minderjarige vreemdeling (NBMV) : een onderdaan van een land dat geen lid is van de Europese Economische Ruimte, die jonger is dan 18 jaar en die niet begeleid is door een persoon die het ouderlijk gezag of de voogdij over hem uitoefent krachtens de toepasselijke wet, overeenkomstig artikel 35 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht, en die definitief geïdentificeerd is als NBMV door de dienst Voogdij, ingesteld door Titel XIII, Hoofdstuk VI, « Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen » van de programmawet van 24 december 2002;

2° duurzame oplossing :

- hetzij de gezinshereniging, overeenkomstig de artikelen 9 en 10 van het Verdrag van de Verenigde Naties inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, in het land waar de ouders zich legaal bevinden;

- hetzij de terugkeer naar het land van herkomst of naar het land waar de NBMV gemachtigd of toegelaten is tot verblijf, met garanties op adequate opvang en verzorging, naargelang zijn leeftijd en zijn graad van zelfstandigheid, hetzij door zijn ouders of andere volwassenen die voor hem zullen zorgen, hetzij door overheidsinstanties of niet-gouvernementele instanties;

- hetzij de machtiging tot verblijf in België, met inachtneming van de bepalingen waarin de wet voorziet;

3° voogd : wettelijke vertegenwoordiger van de NBMV, zoals aangewezen door de dienst Voogdij.”

Nu verzoekster niet meer minderjarig is, voldoet zij inderdaad niet meer aan deze en volgende bepalingen betreffende de niet-begeleide minderjarigen. Zij kan dan ook niet dienstig voorhouden dat er op dit punt uitgebreider diende te worden gemotiveerd.

Tot slot betwist verzoekster dat er tot op heden geen andere procedure werd gestart om haar verblijf te regulariseren. Ze verwijst hierbij naar haar aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet daterend van 15 juni 2012 (stuk 4 gevoegd aan haar verzoekschrift) en naar de procedure van staatloosheid welke door haar werd opgestart.

Wat betreft de procedure van staatloosheid, worden deze stukken voor het eerst gevoegd bij het verzoekschrift. Het kan verweerder niet ten kwade worden geduid geen rekening te hebben gehouden met stukken die hem niet bekend waren.

Wat betreft de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet welke op 15 juni 2012 werd ingediend teneinde het verblijf in het Rijk te regulariseren, dient de Raad vast te stellen dat deze dateert van na het bestreden bevel en derhalve de wettigheid van de bestreden beslissing niet kan aantasten. Evenwel blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat verzoekster reeds op 29 december 2011 een aanvraag om machtiging tot verblijf had ingediend teneinde haar verblijf te regulariseren. Deze aanvraag was nog steeds hangende op het ogenblik dat het bestreden bevel werd getroffen. Ongeacht de bemerking in de nota met opmerkingen dat een regularisatieaanvraag geen schorsende werking heeft en aldus niet belet dat er een bevel wordt genomen, dient de Raad vast te stellen dat de motivering in de bestreden beslissing dat “tot op heden (...) geen andere procedure (werd) opgestart om het verblijf van betrokkene te regulariseren” geen steun vindt in het administratief dossier en aldus niet correct is.

Het middel is in de aangegeven mate gegrond.

Het eerste middel is gegrond.

3. Korte debatten

Verzoekster heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 1 juni 2012 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien juli tweeduizend vijftien door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU